

om, at også skattefri indtægter kan kræves specificeret. Den direkte anledning hertil er de foreslåede ny regler om beskattning af børns indtægter. Efter disse skal indtil 800 kr. af et barns indtægter under visse betingelser være skattefri, når barnet sambeholdes med forældrene. Af kontrolmæssige grunde vil det imidlertid være nødvendigt at få barnets fulde indtægt oplyst i forbindelse med selvangivelsen.

Der er imidlertid også andre former for skattefri indtægter, som det af kontrolmæssige grunde kan være ønskeligt at få oplysning om med henblik på at undersøge, om betingelserne for skattefrihed overhovedet foreligger. Eksempelvis kan nævnes de såkaldte „hædersgaver“. Sådanne gaver er — uanset størrelsen — skattefri, når de udredes af offentlige midler, legater, kulturelle fonds o. lign. eller er tilvejebragt ved indsamling af bidrag. Skattefriheden er desuden betinget af, at ydelsen er en anerkendelse af modtagerens fortjenester.

Som selvangivelsen for tiden er udformet, behøver modtageren af en hædersgave overhovedet ikke at give oplysning om gaven, dersom han mener, at den er skattefri. Det ville imidlertid være ønskeligt, om skattemyndighederne — i hvert fald for gaver over en vis størrelse — fik lejlighed til at bedømme, om betingelserne for skattefrihed er til stede.

Til § 1, nr. 9.

Som eksempel på sådanne dokumenter kan nævnes korrespondance, kontrakter, revisionsbemærkninger og kalkulationer.

Bestemmelserne i sidste punktum skal tjene til at klargøre retsstillingen, når skatteyderens regnskabsmateriale beror hos tredjemand.

Til § 1, nr. 10 og 11.

Ordet selvangivelse foreslås erstattet med skatteansættelse for at klargøre, at bestemmelserne finder anvendelse, selv om den pågældende skatteyder har undladt at selvangive.

Til § 1, nr. 14.

I kontrolloven af 1946 indeholdtes reglen om oplysningspligten for pengeinstitutter m. v. i § 8, stk. 1, der lød således:

„Offentlige myndigheder og bestyrelser for pengeinstitutter, selskaber, foreninger, stiftelser, legater og andre institutioner er pligtige uden betaling i begæret, men kort form for bestemte, navngivne skattepligtiges vedkommende eller — efter finansministerens nærmere bestemmelse — for grupper af skattepligtige uden opgivelse af navne i skattemynd-

dighedernes begæring, så vidt muligt, at meddele de skattelignende myndigheder alle de oplysninger, der kan tjene disse myndigheder til vejledning ved udførelsen af deres hverv. Samme pligt påhviler bankierer, vekselere og sagførere, for så vidt angår mellemværende med deres kunder og klienter, samt andre personer, der har midler til forvaltning, for så vidt angår det i denne anledning bestående mellemværende“.

Ved de ændringer i kontrolloven, der skete ved lov nr. 200 af 6. juli 1957, blev pengeinstitutterne taget ud af denne almindelige bestemmelse, idet der i § 8 C, stk. 2, blev givet følgende regel:

„Banker, sparekasser, bankierer, vekselere, sagførere og andre, der modtager midler til forvaltning, er pligtige på forlangende at give de skattelignende myndigheder oplysning om navngivne skattepligtiges hos dem indestående eller forvaltede midler og disses afkastning. For så vidt angår ikke navngivne skattepligtige, er de efter finansministerens bestemmelse pligtige at meddele tilsvarende oplysninger med angivelse af ejerens, eventuelt tillige den dispositionsberettigedes, navn og bopæl“.

I bemærkningerne til forslaget herom hed det:

„Bestemmelsen i stk. 2 er ingen nydannelse, for så vidt som den derved fastslåede oplysningspligt idag er hjemlet ved den almindelige bestemmelse i kontrollovens § 8, stk. 1. Under hensyn til den praktiske betydning af de pågældende oplysninger har man dog fundet det rigtigst at give en udtrykkelig bestemmelse, der nærmere præciserer oplysningspligten, bl. a. fordi den vagere formulering af kontrollovens § 8, stk. 1, i praksis har givet anledning til tvivlsspørgsmål med hensyn til omfanget af pligten til at give oplysninger af den omhandlede art“.

Lovforslaget i 1957 var på dette punkt en gentagelse af det i maj 1954 fremsatte skattereformforslag, og der har ikke været tale om, at man for pengeinstitutternes vedkommende har ønsket at slække på kravene til oplysningspligten; man ønskede blot en selvstændig regel for dette vigtige område.

I tiden efter 1957 blev reglen i praksis anvendt, som om dens område var uændret, men efter en af østre landsret afsagt dom af 4. oktober 1961 i sagen A/S Morsø Bank mod skattedepartementet har man bemærket en vis tilbageholdenhed fra pengeinstitutternes side med hensyn til oplysningspligten, idet man efter dommen anlægger en snævrere fortolkning af den pågældende bestemmelse.

Det må anses for at være af afgørende betydning for ligningsarbejdet, at de skattelignende myndig-